

den wolf geen toegang geeft tot ons hart, en is hij er eenmaal in, dan moeten wij hem spoedig daaruit verdrijven, waartoe God ons de kracht en den wil zal geven, zoo wij 't ernstig begeeren . . . . . Doch nu genoeg. Je hebt er zelf het meeste verdriet van gehad zoo overstuursch en koppig geweest te zijn, en je zult wel zorgen, dat 't niet weer gebeurt en je niet toelaat, dat booze luimen je beheerschen . . . . . Kom, ga nu maar met de meisjes naar de huiskamer. Anna zal je wel een paar peren schillen en . . . . . daarmede is de zaak uit!"

Van dat oogenblik af bestreed Rudolf zijne luimen, en wanneer de boer begon te mer-

ken, dat er iets haperde, dan fluisterde hij hem toe: »Denk aan den wolf."

Dat Anna de lekkerste peren kreeg, behoef ik u niet te verzekeren. Eigenlijk had hij het ook aan haar te danken, dat alles bij en in hem zoo heelemaal anders geworden was. Hij bracht verder nog recht gelukkige en blijde dagen door op den Meezenhof, vooral toen het ophield met regenen en de zon over de velden scheen. Een week later kwam zijn vader hem halen; vertelde hem, dat de reis naar Wiesbaden zijne mama goed had gedaan, en toen hij den baas vroeg: hoe of zijn zoon het gemaakt had, gaf deze ten antwoord: »Hij heeft het niet kwaad bij ons gehad en ik heb hem, met Gods hulp, van zijne luimen genezen."'

HET VOGELTJE EN DE ERWT.

EEN SPROOKJE.

Er was eens een vogeltje, dat een dikke erwt vond. Daar die erwt te groot was om in ééne hap opgehapt te worden, bracht het vogeltje haar naar den molenaar, met verzoek die erwt te willen splijten. Dit gebeurde ook. Maar bij ongeluk bleef de eene helft van die erwt in de reet van een plank zitten, en de molenaar kon ze er niet uitkrijgen zonder de plank stuk te maken, 't geen hij niet doen wilde.

Toen ging het vogeltje naar een timmerman en droeg hem op de plank door te

zagen. Maar de timmerman meende, dat het de moeite niet waard was zooveel omhaal te maken voor een halve erwt, en deed het niet.

Daarop begaf zich het vogeltje regelrecht naar den koning en smeekte hem den timmerman te straffen, omdat hij geweigerd had de plank door te zagen. Maar de koning hield veel van den timmerman en wilde hem om zoo'n kleinigheid niet bestraffen.

Nu ging het vogeltje naar de koningin en verzocht haar bij den koning een goed woord te doen. Maar de koningin had daar geen lust in en wilde om een halve erwt de tusschenkomst van den koning niet vragen.

Terstond zocht nu het vogeltje de slang op en droeg haar op de koningin te bijten. Maar de slang weigerde dit te doen, omdat de koningin haar nooit eenig kwaad had gedaan.

Thans vloog het vogeltje naar den stok en zei: »stok, sla de slang dood!" Maar de stok weigerde, en meende dat de slang geen straf had verdiend.

Vervolgens ging het vogeltje naar het

vuur en verlangde, dat het vuur den stok zou verbranden. Maar het vuur bedankte er voor. Evenzoo deed ook de zee, die door het vogeltje verzocht werd het vuur uit te blusschen. De zee lachte haar uit.

Nu vloog het vogeltje naar den olifant en zei: »Lieve Olifant, drink eens gauw de zee leég!» Maar de olifant had geen dorst en wilde 't ook niet doen.

Uit kwaadheid droeg nu het vogeltje een dorenstruik op, zich om den olifant heen te winden en hem dood te drukken. Maar de dorenstruik zei kort af: »neen, ik doe het niet.»

Daarop begaf zich het vogeltje naar de muis en zei tot haar: »wees zoo vriendelijk en knabbel zoolang aan den dorenstruik, totdat die geheel stuk is.» Maar de muis antwoordde: »ik heb nu geen tijd en ook geen lust, vooral niet omdat het de moeite niet waard is.»

Beter lukte het bij de poes.

Toen het vogeltje haar vroeg of zij de muis wilde opeten, ging zij er dadelijk op af. Maar toen de muis dat zag liep zij naar den dorenstruik en wilde er aan knabbelen. De dorenstruik, uit vrees voor zijn leven, trachtte zich om den olifant heen te winden, doch daar deze dit niet prettig vond, liep hij naar de zee om haar op te drinken, die nu haar best wilde doen het vuur te blusschen. En zoo kreeg ieder zijn beurt. Ook de koning en de koningin, waarna de timmerman gauw de plank doorzaagde. De halve erwt kwam nu voor den dag. Het vogeltje pikte haar op en vloog er mede weg.

En wat leert ons dit sprookje?

Dit: dat men met volharding toch ten slotte zijn doel bereikt, om het even of 't geen men verlangt klein of groot is. De aanhouder wint.

VIGILANTE EN KAR.

EENE VERTELLING UIT HET LEVEN.

I.

Ik heb eens gelezen van een armen jongen, die een speld zag liggen op straat en haar oprapte. 't Was maar een kleinigheid, en toch was dit de aanleiding dat de jongen in dienst kwam bij een koopman, die dit gezien had. De koopman dacht: een jongen, die niets ongebruikt laat liggen, al is het nog zoo gering, heeft zeker ook een oog voor grootere zaken. Die arme jongen werd later een rijk man.

God bestuurt alle dingen. Hij heeft er voor gezorgd, dat die speld juist daar lag waar de jongen haar kon oprapen, en Hij heeft het bestuurd, dat de oogen van den koopman op hem gevestigd werden.

Er zullen onder mijne oudere lezers ook wel zijn, wier aardisch geluk door een samenloop van kleine omstandigheden bevoor-

derd werd, en zoo zij daarin de goede hand van God zien, zullen zij het dankbaar erkennen en den Heer daarvoor de eere geven.

Ik zou u menig verhaal kunnen vertellen ten bewijze hoe een familie-vader, die in grooten nood, zelfs in armoede verkeerde, bijna plotseling uit alle ellende gered werd door een in ons oog schijnbaar kleine omstandigheid, die juist plaats had op een oogenblik, dat de nood het allerhoogste was.

Voor heden wil ik mij bepalen u iets mede te deelen uit het leven van twee dood-arme, verwaarloosde, havelooze kinderen, die niet door een speld of door een nietige omstandigheid uit hunne armoede verlost werden, maar door iets waarbij een vigilante en een kar te pas kwam. Gij zult zeggen: een vigilante en een kar zijn toch zoo klein niet. Dat is zoo, maar voor God is het groote klein en het kleine groot, en vooral daar waar